

Открий ме

Най-тъмно е
преди зазоряване

Енис Рами

Ема отключи вратата на апартамента си в два след полунощ. В ушите и все още звучеше силната музика. Събу високите токчета от уморените си крака и се насочи към спалнята. Разкопча ципа на малката черна рокля, която Джей беше пъкнала в ръцете и по-рано вечерта. Докато се събличаше направи инспекция на душевното си състояние. Не би могла да каже, че се чувства перфектно, но усети, че вцепенението беше започнало да отшумява. Нищо чудно, че Джей и е най-близката приятелка. Влезе в банята и хвърли бельото в кошчето за пране. Погледна го. Едно от многото, което беше купила за него. Лейла предложи да ги изгори всичките, но Ема не го направи. Беше детинско, но да усеща по кожата си допира на дрехата, която той е докосвал и носеше поне малко успокоение.

- Трябваше да взема една от тениските му преди да си тръгна. -
промърмори тя сърдито на огледалото.

Поне щеше да заспива с мириса му. Въздъхна дълбоко и се пъкна под горещите струи.

Превъзможването при всеки човек протича по различен начин. Едни прекарват дни и нощи, ронейки в сълзи. Други търсят успокоение в бутилка вино или в ръцете на някой нов човек. Ема очакваше да и е трудно. Мислеше си, че след като вцепенеността отmine тя ще бъде заменена от гняв. После щеше да настъпи болката. Но нито едно от тях не се появи. Единственото, което чувстваше беше липса. Все едно, че някой беше поставил огромна тежест върху сърцето и тези дни то не успяваше да бие учестено. Изписа безбройни редове, описвайки отсъствието на Иън. Честотата на сънищата и изпълнени с него се увеличи значително. Нямахте вечер, в която да не заспива с усещането за кожата му по нейната. Поддържаше спомена за него жив. Не беше по възможностите и да го изтрие. Той беше най-хубавото нещо, което и се е случвало. И може би за това тъгата нямаше място в душата и. Знаеше, че поведението и не е никак здравословно. Но така и не успя да заглуши гласа на надеждата, която и нашепваше, че това не е краят. Държанието и беше на светлинни години далеч от думата превъзможване. След време щеше да разбере защо това гласче така и не млъкна. Облече пижамите си и се шмугна под завивките. Затвори очи и зачака с нетърпение поредния

сън обсебен от образа на мъжа, който беше отхвърлил сърцето и без дори да си направи труда да го докосне.

Не много далеч от апартамента на Ема, Иън застанал пред прозореца и наблюдаваше нощта. От ъгъла на стаята се чуваше леко похъркване. Арго спеше. След вечерта, в която остави Ема пред дома и, кучето излизаше навън единствено, за да се разходи. Той допи последната глътка от уискито и остави празната чаша на масата. Тръгна към спалнята. Отвори вратата. Би се заклел, че дори и след толкова седмици все още долавя уханието на парфюма и. Сви ръце в юмруци. Липсата и не го оставяше и за секунда на спокойствие. Легна на огромното легло и впери поглед в тавана. От както я нямаше кошмарите му бяха станали още по-ужасяващи. Нямаше нощ, в която да е спал повече от два-три часа. Умът му не побираше колко дълго ще издържи така. Представи си лицето и. Тялото му се стегна от незадоволеното желание. Въртя се дълго време в леглото. След няколко часа потъна в неспокоен сън. Там до сутринта го преследваха цялата горчивина и болка, която не го бяха напускали от близо десет години насам.

Джейсън помириса уханието на блестящата от чистота къща, когато Иън отключи вратата на дома си. Хареса му. Притеснен за детето мъжът напълно беше забравил за Арго, който го чакаше вътре. Тъкмо щеше да попита Джейсън, дали го е страх от кучета, когато Арго с радостен лай застана пред тях. Спря се стреснат от новия посетител и огледа момчето любопитно. Няколко секунди двамата се наблюдаваха. Арго решил да направи първата крачка доближи носа си до ръката му. Джейсън го остави да я подуши. След това я сложи на главата му. Клекна до нивото на очите му и се изкикоти, когато животното облиза цялото му лице.

- Хайде, след малко може да продължите да се опознавате. Имаш нужда от къпане Джейсън. Миришеш. Ела. – каза Иън, притискайки носа си с пръсти.

Гримасата му разсмя детето. Иън го остави да премахне наслоената мръсотия от себе си и отвори гардероба. Реши, че една от неговите тениски може да изиграе ролята на пижама за тази нощ. Утре щяха да отидат и да му купят всичко, от което има нужда. Свършил това той се сети, че има мляко в хладилника. Стопли го и извади бисквити от шкафа.

- В кухнята съм. – извика Иън, чул тихите стъпки.

Блузата достигаше до коленете и караше детето да изглежда по-малко за възрастта си. До него Арго наблюдаваше бисквитите на масата с изплезен език.

- Яж. Млякото ще ти помогне да спиш по-спокойно. Ето ти и на теб. – обърна се Иън към кучето и му подаде кучешка бисквита.

Джейсън седна и отпи от млякото. Двамата с Арго ухилени един на друг, започнаха да ядат. Докато ги наблюдаваше Иън усети как онази топлина, за която каза на Ема, че никога няма да се появи се пробужда отново в него. Тази вечер беше на правилното място, в правилното време. И Слава Богу. Не искаше и да си помисли какво можеше да се случи ако съдбата не се беше смилила над момчето.

- Влизам в банята. Ако ти се спи легни в спалнята. Първата врата в дясно. – каза мъжът и излезе от кухнята.

Замисли се за реакцията на Ема ако го видеше в момента. Би се усмихнала доволно, с поглед казващ „Казах ли ти?“.

Когато излезе в коридора и чу тишината. В кухнята беше тъмно. Включи лампата и видя, че чинията и чашата бяха измити и сложени в сушилнята. Сърцето го заболя. Джейсън едва на десет години, а се държеше по-добре от повечето възрастни. Подаде глава през вратата на спалнята. Момчето свито по средата на леглото спеше, а Арго легнал до краката му го наблюдаваше влюбено. Остави вратата открената и влезе в хола. Не му се спеше. Включи телевизора с цел да се разсее. Но нямаше резултат. Като на лента преживяванията от деня преминаха през ума му. Никога нямаше да проумее бездушието в хората. Би могъл да се опита да разбере всичко – лудостта и злото, които носеха в себе си. Но едно не можеше да осмисли – колко ли човек не трябваше да си, за да

причиняваш вреда на собственото си дете? Иън се насили да се отърве от мрачните мисли и реши да се порадва на крайния резултат. Момчето беше в безопасност. И той щеше да направи всичко възможно това да остане така. „Така както се погрижи за Хоуп ли?“ промърмори подигравателно гласът в главата му. Усети вината и отчаянието да се измъкват от онези малки кутии, в които си мислеше, че ги е заключил здраво. Но после се сети за това как изглеждаха Джейсън и Арго заедно и осъзна, че този път мъчителите му няма да успеят да го измъкват. „Не мога да гледам как се самоунищожаваш, Иън!“ думите на Ема прозвучаха в ушите му, докато вземаше книгата от рафта. Концентриран върху момчето от няколко часа мисълта за нея не беше на централно място. И сега, за да навакса за пропуснатото време, тя го заля с все сила. Иън разлисти лъскавите страници докато не стигна до мястото, което търсеше. Взе снимката и седна бавно на дивана обратно. Беше я извадил на следващия ден след вечерта, в която му беше признала, че е влюбена в него. Да държи усмихнатото и лице в ръцете си беше неговият начин да я държи близо до себе си. Фотографът я беше хванал в профил докато усмихнатата Ема се наслаждаваше на бурните вълни на морето пред себе си. Косата и се вееше зад гърба и. До болка познатата му млечнобяла кожа беше с лек карамелен тен. „Може би е била някъде на почивка.“ мина му през ума. Така и не я попита. „С кого ли е била там?“ обади се ехидният глас отново. Иън не му обърна внимание. Затънал в лутащите се мисли дори и не усети как Арго се настани до него. Чак, когато кучето бутна с муцуна ръката му Иън го погледна. Вперил очи в снимката на Ема, Арго жално изскимтя.

- Да, знам. И на мен ми липсва. – каза тихо мъжът.

Кучето бутна ръката му по-силно и излая.

- Какво? – попита го Иън. – По-тихо. Сигурен съм, че не искаш да събудиш новия си приятел.

Арго впери недоволен поглед в стопанина си и излая отново.

- Да, разбрах, че не съм ти любимец в момента. И аз искам тя да е тук. Но не може. Каза, че няма да бъде с мен докато не и дам всичко. А

това не е по възможностите ми. Така, че престани. – тросна се Иън на приятеля си.

Но докато изричаше думите съмнение се загнезди в ума му. Дали наистина не е способен да и даде всичко, което искаше? Може би..

Усети как Арго признал се за победен излиза от стаята. Предположи, че се е върнал при Джейсън. След няколко секунди обаче кучето дойде обратно и пусна телефона в скута му. Устройството беше цялото в кучешки лиги.

- Какво по дяволите си направил? – попита раздражено мъжът, докато почистваше телефона.

Нестреснат от тона му, Арго излая още по-настойтелно. Беше му ядосан и с поглед буквално го наричаше „Глупак!“.

- Може би съм! Но няма да и се обадя! Посред нощ е! Връщай се при Джейсън и заспивай. – нареди Иън.

Понеже тонът на Иън стана този, с който му се говореше винаги, когато нахлуваше в къщата след като се е ровил в калните лехи, Арго издаде жален звук и с наведена глава се запъти към спалнята. Въпреки, че му дожاليا за него, Иън не го спря. Но осъзна, че Арго е прав. Трябваше да и се обади. Дори и собственото му куче беше наясно с това, кое е най-доброто за него. Но пък това беше съвсем в реда на нещата. С Арго връзката им беше специална още от първия миг, в който погледите им се бяха засекли.

Една вечер преди две години докато чакаше на кръстовището светофарът да светне зелено беше забелязал, че сладкарницата, от която майка му купуваше любимия му сладолед като малък е преобразена в зоомагазин. Докато оглеждаше витрината разсеяно, забеляза малкото черно пале, опряло предните си малки лапи на прозореца. Оглеждаше минувачите, които не му обръщаха никакво внимание, с тъжно изражение. Очите му без думи казваха „Никой не ме иска.“ Следвайки инстинкта си, Иън паркира колата и застана пред него. В момента, в който го видя влажните с цвят на шоколад, очи на малкия лабрадор светнаха от вълнение. Арго започна да лае радостно и да подскача все

едно усетил миризмата на прясна пържола. Не беше успял да му устои. Звънецът закачен на входната врата зазвъня радостно, когато Иън влезе вътре. Видя продавачката, която разговаряше с мъж на средна възраст пред клетките със затворени в тях най-различни породи птици. Стояха пред Африкански сив папагал (Жако), който бърбеше най-различни несвързани думи на висок глас.

- Да, мисля, че изборът ви е отличен. Няма да намерите по-добро и умно животно, което да ви прави компания. – обясняваше жената на мъжа, който гледаше леко уплашен птицата.
- Извинете. Искам да купя куче. – прекъсна я Иън.

Тя го погледна с професионална усмивка на лице без да прикрива напълно раздразнението си.

- Да, господине. След малко ще ви помогна.
- Не разбирате. Аз вече знам точно кое. Бихте ли била така добра? – каза той твърдо.

Знаейки, че ще го последва Иън се беше спрял пред клетката на Арго, от чийто подскоци клетката се беше преместила опасно близо до ръба на рафта върху, който беше поставена.

- Ау! Не съм го виждала никога толкова развълнуван. – каза продавачката усмихнато.
- Изглежда е чакал мен. Бихте ли отключили? – помоли я той.

Вече на свобода, Арго скочи в ръцете му и облиза цялото му лице.

- Здравей, момче. Да, и аз се радвам да се запознаем.

Тогава за пръв път от години, смехът се беше появил от само себе си. Не беше от онези, които насилваше за пред хората. Радостта беше истинска. Почувства как мъничка част от леда, обградил сърцето му, се пропуква. Арго беше изпълнен с живот, който толкова дълго той не беше изпитвал.

Помоли жената да му приготви всичко, което щеше да му бъде нужно за отглеждането на куче. След десет минути, когато тя му каза сметката почти беше получил сърдечен удар, но усещането за шаващото в ръцете му животинче го беше успокоило.

- Хайде приятел, да те заведем в новия ти дом.

Пусна го на земята и кучето се затича към колата., щастлив, че най после ще има дом.

Иън се върна в настоящето и забеляза, че все още държи снимката на Ема в ръката си. Пред очите му се появи разочарованото лице на Арго.

- Мамка му! – каза той на празната стая.

Откакто си тръгна онази вечер от тях не посмя да и звънне. Нямахте си доверие, когато е с нея. Думите и навлизаха в онези кътчета на душата му, които се преструваше, че не съществуват. Ако и позволеше знаеше, че има силата да го излекува. Но той не искаше раните да зараснат. Заслужаваше страданието. След тази вечер обаче осъзна, че основите на убедеността му са силно разклатени. „Може би ще е добре утре да и звънна.“ помисли си той. Би могъл да отиде при майка си или снаха си. Но същият инстинкт, който го беше накарал да слезе от колата и да отиде при Арго му подсказа, че Джейсън и Ема трябва да се срещнат. С тази мисъл Иън потъна в дълбок сън.

Смачка листа в ръката си и го захвърли ядосано на земята. Не се получаваше. Това беше двадесетият опит. Просто не успяваше да го напише както трябва. Ема прокара пръсти през дългите кичури и дръпна силно. Щеше да се побърка. Цяла седмица не беше излизала извън апартамента си. Спеше не повече от пет часа на нощ. Забравяше да яде. И се наливаше с тонове кафе. Никога не си беше представяла, че ще и бъде трудно да редактира собствените си думи. Предполагаше, че ще бъде фасулска работа. Беше написала първата чернова като на магия. И сега се чудеше как е успяла да го направи. Всеки път, когато четеше забележките на редактора си и идеше да зареже всичко и да се махне някъде далеч. В началото се ядваше, но днес музата и я нямаше никаква. И Ема много добре знаеше причината за това. Стана, за да се разтъпче и погледна през прозореца. Беше прекрасен пролетен ден и улиците бяха пълни с хора, излезли да се наслаждат на топлите слънчеви лъчи. Деца се люлееха на

площадката пред блока. До ушите и достигаха веселите им гласове. Всеки друг път подобна гледка би я зарадвала. Но в момента единственото, което чувстваше беше раздразнение и гняв.

Беше наясно какво и липсва - Иън. Проклет да е. Дори, когато го нямаше объркваше живота и. Сигурна беше, че вдъхновението и би се върнало на секундата ако Иън прекрачеше прага и. Също така не би имала нищо против да се полюбува и тя на хубавото време хванала го под ръка. Ето какво им отказваше и на двамата с упоритостта си. „Твърдоглав глупак!“ извика Ема, блъсна прозореца ядно. Имаше нужда от компания. Докато търсеше телефона си из разхвърляната стая, чу звука за получено съобщение. Предположи, че е Джей. Но на екрана видя изписано името на Иън. С разтуптяно сърце Ема натисна върху известието. „Би ли дошла у нас? Имам нужда от помощта ти.“ гласеше съобщението. Младата жена усети и без това клокочещия в нея гняв да изригва яростно. Арогантният идиот, който с дни не се свърза с нея си мислеше, че е достатъчно да свирне и тя ще изтича при него. Телефонът с трясък беше захвърлен на бюрото. Ема тръгна към банята, наричайки го с всеки цветущ епитет, за който се сещаше. След половин час грабна горкото устройство и написа отговора си „След един час ще съм там.“ Той беше глупак, а пък тя слабачка. Но поне тя имаше съвсем приемливо оправдание – той беше любовта на живота и.

- Всички да станат. – гласът на младата жена охранител отекна в голямата зала.

Хората по дървените скамейки застанаха прави. Вратата в дъното се отвори и те проследиха с поглед как възрастен мъж в черна тога се отправя бавно към мястото си. Плешивото му теме блестеше, а свитите му очи бяха скрити зад очила с дебели рамки. Настани се на високия стол и махна с ръка, за да седнат. Огледа залата и видя момчето седнало от страна на обвиняващия. Беше изправило гръб като войник и гледаше право пред себе си. Съдията въздъхна мислено. Беше спрял да брои вече децата като това срещу него, които беше срещал чрез професията си. Вечерите заспиваше спокойно убеждавайки се, че по някакъв начин им е помогнал. Но истината беше, че един Бог знаеше какво е станало с децата

след като бяха попаднали в системата. Мъжът до детето постави ръка на рамото му и го стисна окуражително. То се обърна към него и кимна. Съдията се усмихна леко. Изглежда това дете беше късметлия.

- Тереза Лост обвинена сте във физически тормоз над малолетен и използване на наркотични вещества. Как пледирате? – попита съдията.

Тереза стана и погледна сина си. Усмихна му се и каза:

- Невинна.

Чувайки отговора, съдебните заседатели я стрелнаха с гневни погледи. Въпреки, че не знаеха подробности самото обвинение вече ги беше накарало да решат каква ще бъде присъдата на обвиняемата. И тя щеше да бъде единодушна.

Адвокатът на защитата призова Тереза за свидетел. Тя закрачи с гордо вдигната глава през залата. Сивият и костюм в тон с цвета на кожата и изкарваше наяве още повече болнавоста и. Въпреки, че мръсотията по лицето и го нямаше, лилавите кръгове под очите и сбръчканото лице, разказваха за живота, който е водила. Използваше цялата си сила, но така и не успя да спре треперенето на ръцете си. Седна и погледна заседателите с невинно изражение. Очите и се насълзиха и няколко капки сълзи потекоха по лицето и. Лудите бяха изключителни актьори, помисли си Иън.

- Г-жо Лост, моля ви разкажете ни за живота си. – с тих глас каза адвокатът и.

И Тереза започна да разказва. Описа колко труден е бил животът и. Как е била наясно, че пристрастяването към наркотиците е неправилно. Но да се са опитали да я разберат. Мъжа и, тоест бащата на Джейсън, я бил изоставил с малко бебе сама, открадвайки всичките им спестявания. При това изявление Иън се подсмихна. Съмняваше се, че такива изобщо е имало. Но Тереза продължаваше. Колко е било непосилно за нея да отглежда сама едно непослушно дете. Сменяла работа след работа, защото нито един работодател не искал служител, който постоянно отсъства от работа. А тя го е правила само, защото не е успявала да

намери добра бавачка за сина си. И продължи в същия дух. Направи всичко възможно, за да накара в слушателите да се породи поне малко съжаление към нея. И при някои успя. Но това беше просто капка в океана.

- Добре г-жо Лост, достатъчно. – прекъсна фалшивите и изявления съдията. И на такива се беше нагледал през годините. – Нека обвинението да призове свидетеля си. – обърна се той към прокурора.

Иън стана, самият пример на спокойствие.

- Детектив Донован, моля разкажете ни за вечерта, в която арестувахте обвиняемата. - каза прокурорът.

Тонът на Иън остана равен докато описваше с детайли това, на което беше станал свидетел. След като свърши разказа си съчувствието в очите на заседателите беше изчезнало. Адвокатът на обвинението показва снимки и показания на лекаря, който беше прегледал Джейсън въпросната нощ. Синините по тялото на едно десетгодишно дете накараха лицата на хората в залата да сгърчат от гняв и отвращение.

- Благодаря ви, детектив. Ваша светлост, искам да призова последния си свидетел. Джейсън Лост. – съобщи прокурорът.

Иън прошепна нещо в ухото на детето и то отново само кимна. Когато седна на мястото на свидетеля, прокурорът го попита:

- Джейсън, кога те удари майка ти за пръв път?
- Мисля, че бях на пет. Стовари юмрук на лицето ми, защото счупих бутилката и с уиски.
- После. – подкани го прокурорът.
- После това и стана всекидневен навик. С дни бях сам. Истината е, че бях благодарен за тези моменти в нейно отсъствие. Зле ставаше ако се прибереше след като не е успяла да намери това, което е искала. Идваха и си отиваха мъже. Заклучваше ме в спалнята, когато щеше да има гости. Имаше дни, в които оставаше трезвена за няколко часа. Тогава се държеше добре. Купуваше закуска. Един път направи палачинки. Тогава злобата от очите и изчезваше. Знаеш ли, Тереза?

- Джейсън обърна морско зелените си очи към жената, която някога беше наричал майка. - Прощавам ти. Няма да забравя никога. Но ти прощавам. Защото благодарение на това, което си аз открих истинското си семейство.

- Лъжливо копеле! - извика Тереза, загубила самообладание.

Звукът от удара на малкия дървен чук на съдията, прекъсна вика тирадата и.

- Тишина в залата. Защита успокойте клиентката си! - нареди възрастният мъж.

Думите на Джейсън се оказаха последният пирон в ковчегата на Тереза. Ема огледа заседателите. По лицата на жените се стичаха сълзи, а мъжете със студени изражения гледаха Тереза. Ема въздъхна облекчено. Всичко беше приключило.

Съдията отново удари с чукчето си и обяви един час почивка, за да могат съдебните заседатели да вземат своето решение. Полицаяи щракнаха белезници около китките на Тереза и я отведоха към изхода. Докато минаваше покрай Джейсън, тя се наведе и изсъска:

- Не е приключило!

Ема дръпна детето зад гърба си и на свой ред доближи лице до нейното:

- Не, кучко приключи! Отиваш там, където ти е мястото. Пожелавам ти приятно прекарване.

- Ема. - стисна силно ръката и Иън. - Не си заслужава. Хайде, нека да излезем навън.

Ема подаде на момчето телефона си, като му показа, че е изтеглила комикси за него. Джейсън седна на една от дългите дървени пейки и се изключи за света. Иън на няколко метра от тях разговаряше с прокурора. Високият мъж с костюм струващ колкото две заплати на средностатистическия човек беше негов приятел от училище. Младата жена се увери, че Джейсън е добре и се доближи до тях.

- Няма съмнение каква ще е присъдата. Но ако и дадат по-малко ще настоявам за повече, не се притеснявай. - каза Нед.

Черните му очи бяха изпълнени с увереност. Погледна скъпия си Ролекс и пресметна, че ще успее да си почине поне десет минути преди следващото си дело.

- Благодаря ти, Нед. – каза Иън.
- Няма за какво приятелю. Това е работата ми. – потупа го по гърба той.
- Защо не вземем нещо за хапване? Не знам дали Джейсън е закусвал тази сутрин. – обърна се Иън към Ема.
- Добра идея. – отговори тя и погледна към мястото, където беше оставила момчето. Пейката беше празна. – Иън... - стисна ръката му силно докато паниката подкосяваше краката и.
- Да?
- Няма го. Джейсън го няма.
